

is, annak ellenére, hogy csupán maguknak is nemsokkal kevesebbre volna szükségük. A hódmezővásárhelyi gazdákat is ebből a 30 vagonos kontingensből elégítik ki, pedig ők eddig 43 vagon vetőmagot igényeltek. Előrelátható már most, hogy a 30 vagonos mennyiség nem lesz elég a csongrád megyei aszálykárosult gazdáknak.

vetőmagszükségletének kielégítésére. Az igényléseket rövidesen egy bírálóbizottság fogja egyenként elbírálni és elsősorban azok kapnak őszi vetőmagot, akik ilyenekkel egyáltalán nem rendelkeznek és azt nem képesek a sajátjukból beszerezni. A bírálóbizottságot még ezen a héten megalakítják a városházán.

Csipőfűzők, pécsi bőrkezettyük, melltartók

Ráijesztéssel szólaltatták meg a rendőrségen a megszökött béresfiut, aki süketnémaságot szimulált

aki süketnémaságot szimulált

(A Délmagyarország munkatársától.) A múlt hét szombatján a Stefánia-sétány egyik padján alvó gyereket talált a rendőr. A gyereket bevitte az ügyeletre, ahol megkísérelték kihallgatni. De a gyerek egyetlen hozzáintézett kérdésre sem válaszolt: látszólag süketnéma volt. De volt egy-két olyan jel, amelyből a rendőrségen arra következtettek, hogy a 12-13 esztendőes gyerek szimulál. Megkísérelték, hogy a gyereket szólásra bírják, de ez a kísérlet nem sikerült. A rendőrség ezután átkísérte a gyereket a süketnéma intézetbe, ahol egy süketnéma-tanár próbálkozott meg a gyerekekkel. Jelbeszéddel kísérletezett, de a gyerek nem reagált. A tanár

véleménye is az volt, hogy a gyerek igen ráfőntül szimulálja a süketnémat, de valójában nem az. A rendőrség különböző trükkökkel kísérletezett, de a gyerek konokságán a trükkök sem segítettek. Végül is jó ráijesztettek a gyerekre, aki azután hirtelen megszólalt és sirva elmondta, hogy Csengeri Pálnak hívják, Vásárhelyre való, 13 éves béres, aki szolgálatadójától szökött meg. Arra a kérdésre, hogy miért hagyta ott munkahelyét, azt válaszolta, hogy azért, mert a kanász nyakonütötte. Baranyába akart gyalogolni, ahol rokonai élnek. A gyereket a rendőrség visszaküldötte Vásárhelyre.

Titkos morfium- és kokainraktárt fedezett fel a budapesti rendőrség

Budapest, augusztus 8. Egy Nagymező-uccai házban Bordás László gyógyszerkereskedő lakásán a rendőrség titkos morfium- és kokainraktárt fedezett fel. Mintegy 100 ezer pengő értékű kábítószert találtak a lakás különböző helyein elrejtve. Egész kocsiakománnyal szállították el a detektívek a lefoglalt nagymennyiségű morfiumot és egyéb olyan gyógyszert, amelynek forgalomba hozatalára a kereskedelmi minisztérium nem is ad engedélyt. Több embert őrizetbe vettek.

amit mond, illetőleg nem tudok odafigyelni, annyira kedves a hangja, mikor beszél.

— Inkább a hibáimat javítanád ki — felelte mosolyogva Terike. — Figyeljen arra, amit mondom. Aztán multak a napok, voltak mindenütt; a Várban, a muzeumokban, vendéglőkben, árnyas utakon, nézték a kilátást napfényben, lámpák világításában.

Heinz Dehmal hiába hosszabbította meg ittartózkodását, végül mégis csak haza kellett menni. Az utolsó napon felhagyott a kongresszussal elhangzott beszédekről készített jegyzeteket. Hogy be tudjon otthon számolni, hiszen a megnyitás óta a tájára se nézett.

A vasútállomáson megvette a Budapestre készült albumokat. Hozott ugyan magával fényképezőgépet, de a két filmtékercet csak Terike hol komoly, hol mosolygó arcát őrizte.

Terike is kijött az állomásra. A bucsu szép, szomorú és konvencionális volt. Így bucsuzkodnak már évszázadok óta a hirtelen egymásra talált és hamar széjjelcsodródó szerelmesek. Vajjon találkoznak-e még az életben s be tudják-e váltani a kimondott és a csak sejtetett ígéreket?

Utolsó kézzorítás, Isten hozzád! Nehézkesen megindul a vonat. Heinz Dehmal úgy érzi, hogy tündérvárost hagy itt élete legszebb emlékeivel. A kerek az az csattogják Te-ri-ke, Te-ri-ke...

Meleg szeretettel néz vissza a vasúti összekötőhidról a kivilágított városra.

— Óh szép, nagyon szép város ez a Budapest! Majd megjellemnek lelkeszemei előtt berlini rokonai, barátai, akik mind kérdésekkel fogják ostromolni. Nagyon sóhajt. Bánatosan előveszi a Baudouin s kezdi könyvből tanulni Budapest nevezetességeit. Abban a könyvben pedig minden megvan, mindössze a legnagyobb szépséget hagyta ki belőle azok a ridegérzésű szerkesztők.

A boldog élet titkáról

Másfélórás beszélgetés a munkácsi csodarábbival, aki nem tartja magát „csodarábbinak“

Amikor hetekkel ezelőtt hírt kaptam arról, hogy kincsekben gazdag Bhopal fejedelme, teljes nevén őfelsége Haji Nawab Hamidulla Khan Sikanter Saulat Iftikar-ul-Mulk Bahadur udvarával megérkezett a híres reuma-fürdőbe: nem utaztam el hozzá. A titokzatos India még titokzatosabb maharadzsa — őszintén szólva — nem érdekelt. A távol Kelet exotikus világába ugysem tud elvezetni bennünket, se a közönséget, se engem: a riportert. Olajbarna arca sötét, mint a Himalaya felhőbe zuhanó meredek csúcsa, szemének titokzatos fénye örök rejtély marad az idegen számára.

Amikor azonban két nappal ezelőtt elolvastam az újságokban a hírt, hogy Spira Lázár, a munkácsi főrabbi „udvarával“ Pöstyénbe érkezett, négy óra múlva már kopogtattam az ajtaján. Huszonnégy órát kellett várnom, amíg bejuthattam hozzá. Kétszer utasított el, harmadszorra sikerem volt Szemben álltunk egymással egy keskeny asztal mellett és talán másfél óra hosszat beszélgettünk. Erdemes volt várakoznom.

Kétségkívül érdekesebb egyéniség a

„Munkácsi fejedelem“,

ahogyan Spira Lázárt hívják. Közel a vasúthoz bérelt egy villát a maga és az „udvartartása“ számára. Ez az udvar szigorúan véve hét emberből áll: a főrabiból és a feleségéből, a két titkárból, ezek — Chaim Beer Grünfeld és Salomon Gross — főként az audencia idejének beosztásával foglalkoznak, szorosan az udvarhoz tartozik egy sátoraljauhelyi hívő, Schwarz ur is, aztán a sakter és végül a szakácsnő. A főrabbi elhozatta Munkácsról egész konyhaberendezését, mert itt is a legszigorubb konzervatív szellemben vezeték a konyhát.

Az ajtón tintával írott kis cédula őtlik a szemembe, németül és héberül ez áll rajta:

Fogadási órák délután 5-től 7-ig.

Azonban a hívők végeláthatatlan serege már a hajnali órákban ott tolong a pöstyéni villa bejáratánál. Kivétel nélkül ájtatos képtű, ábrándos szemű emberek hosszú koftákkal és lecsüngő tincsekkel a fülük mögött.

A legtöbbjük azért jön el ide, hogy tanácsot kérjen.

Amikor a titkár közölte vele, hogy interjú kérek, megüzent: nem fogad újságírókat. A titkár tanácsára délután újra visszamentem a villába. Megint nem volt szerencsém. Reggel elmentem harmadszor is. Kezelőorvosa interveniált az érdekeltemben. Vagy fél óra hosszúra tartott ez az intervenció. Sikerteljesen járt.

A haja és a szakála már egészen ősz, pedig aránylag nem öreg még: hatvankét esztendő. Szelid nézésű szemében a jóság tüze ég, de ezek a szemek néha villámokat szórnak. Ha beszél: nem lehet közbeszólni. Maga előtt összekulcsolja kezét, ha szól és mialatt interjú csináltam vele, megfigyeltem: benn álltak körülöttünk a hívők és lélegzeteiket visszatartva hallgatták minden szavát.

— Arra kérem — mondotta üdvözlésem után politikáról ne kérdezzen. A politikával mi nem foglalkozhatunk, mert nyomban összeütközésbe kerülünk az Irás parancsaival. Ezt megmondottam nemrég.

Benesnek is, aki Munkácson meglátogatott...

Azt mondja a Tóra: ne nyiljék hazugságra a szád és egy más helyen Jeremiás próféta azt parancsolja, hogy legyünk alázatosak és szófogadók az uralmon lévőkkel szemben. Ha mind a két parancsot meg akarjuk tartani, akkor — nem szabad politikáznunk...

Kis vártatva hozzátesszi: „A népszövetségről szerettem volna Önnel érdeklődni, de hagyjuk... Ha a népszövetségről esik szó, akkor mindig arra az órára gondolok, amelynek aranyból van mind a két lapja, gazdagon kirakták ezt briliánsokkal, de maga az óra — nem jár. Szakasztott ilyen a Népszövetség...“

Az első kérdésem: Ezer és ezer ember jár Ibrábi urhoz. Szegények és gazdagok, boldogok és olyanok, akik az élet hajótöröttei. Megismerhetjük belőlük az Életet. Milyennek képzeled tehát a boldog embert?

A kérdésem meglepte. De nyomban készen volt a felelettel:

— Erről a kérdéstről hetekig lehetne beszélni és vaskos könyvek lapjai telnének meg a felelettel, amit a kérdésre adhatnék. Ha egy mondattal akarok felelni, akkor azt mondom, hogy boldog csak az az ember, aki szentül hiszi, hogy lélekben jó és tökéletes. Sajnos, ezeknek az embereknek van legtöbb bajuk a világgal és az emberekkel, de azért — ők boldogok! A viszonyuk a világgal szemben körülbelül olyan, mint a kardnak a hüvelyével. Hiába készül a legjobb szikrázó acélból a kard, nem megy az a hüvelyébe, ha a penge egyenes, a hüvely pedig görbe. A boldog emberek lelke — egyenes, a világ pedig görbe...

Megkérdézem azután: El tud képzelni embert, aki képes magába önteni a Talmud egész tanítását. — Határozottan hangzik a felelete:

— Nem!

És nyomban meg is magyarázza:

— A talmud végtelen. Olyan, mint egy forrás, egyre és folyton bugyog! Ontja nagából az életet adó vizet. A szomjas ember rá tudja vetni a forrásra, ki tudja elégteleni szomját, de a forrás bugyog tovább... Kikapadhatatlanul...

— Bismarck megmondotta — folytatta később —, hogy elkövetkezik a világháború! Azt mondta: „lehet, hogy harminc nap múlva jön, lehet, hogy harminc év múlva, de eljön! Ugyanígy mondjuk mi is az Irás szavaival, hogy eljön hozzánk a Dávid házából való Messiás! Én várom a Messiás eljövését minden reggel... Minden, ami ma történik, pontosan úgy megy végbe a világon, ahogyan azt az Irás a Messiás eljövését megelőző időkre megjósolta! A szenvedések áradata hajszálnyira egy következik egymásra, ahogyan — mi azt tudjuk és várjuk... Ellenségeink áradata tör felénk. Kívül és belül is! Mert: vallás nélkül nem lehet felépíteni a mi Otthonunkat, olyan lenne ez, mint ember szív nélkül...“

— ... Az emberek hatalma véges... Se több, se kevesebb, mint a porszem, amelyet pillanat alatt tovavisz a gyöngye szellő... Egyetlen hatalom van csak és ez: a Mindenható! aki elküldi hozzánk a Megváltót!

— Sokan azt mondják rám, hogy csodarábbi vagyok! Ez nem igaz! Nincsen csodarábbi! Csak jó emberek vannak! Ha eljön hozzám egy szegény asszony és elpanaszolja, hogy nem áldotta meg frigyét gyerekekkel az Ég, akkor én imádkozom a Mindenhatóhoz. És mivel a szándék derék és jó és mivel én magamat jó embernek tartom, a Mindenható meghallgatja az imádságomat! Ez még nem csoda... Meghallgatja más jó emberek imádságát is...
J. P.

A szabadtéri játékok minden napján a

»HÁGIBAN«
Galpabrikás turocsusza.
Árnyas, kellemes kerthelyiség, cigányzene. Minden időben választékos zónák. Otcsó mentérendszer. Kifűző szegedvidéki borok, friss csapolású sörök. 101